

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **D. S.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou

proti

žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**
se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2
zastoupená advokátem JUDr. Zdeňkem Hromádkou
se sídlem třída Tomáše Bati 385, Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 9. 2025, č. j. RRTV/9095/2025-had

takto:

- I. Rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání ze dne 2. 9. 2025, č. j. RRTV/9095/ 2025-had se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 405 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobce advokátky Mgr. Rebečky Mořovské Židuliakové.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná uložila žalobci správní trest ve formě napomenutí za spáchání celkem čtyř přestupků podle § 8a odst. 1 písm. o) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) a čtyř přestupků spáchaných podle § 8a odst. 3 písm. j) zákona o regulaci reklamy. Výrokem III. napadeného rozhodnutí žalovaná podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“) uložila žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 2 500 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uznala žalobce vinným ze spáchání následujících přestupků:
 - a. z přestupku dle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 3 písm. j) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 6 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 7 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že nejpozději dne 21. 6. 2018 zpracoval (zhotovil) video nazvané „*PŘÍŠEL MI IPHONE X Z DRAKEMALL?*“, které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru Drakemall.
 - b. z trvajících přestupků spáchaného podle ustanovení § 5 a § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. o) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 7 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že ode dne 28. 4. 2018 nejméně do dne 16. 11. 2019 trvale a kontinuálně prostřednictvím kanálu TVTwixx šířil video nazvané „*VYHRÁL JSEM IPHONE X! (NO CLICBAIT)*“ (dále též „Video 1“), které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru Drakemall.
 - c. z přestupku spáchaného podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 3 písm. j) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 6 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 7 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl

žalobce spáchat tím, že nejpozději dne 21. 6. 2018 zpracoval (zhotovil) video nazvané „PŘIŠEL MI IPHONE X Z DRAKEMALL?“ (dále též „Video 2“), které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru Drakemall.

- d. z trvajícího přestupku spáchaného podle ustanovení § 5 a § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. o) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 7 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že ode dne 21. 6. 2018 nejméně do dne 17. 11. 2019 trvale a kontinuálně prostřednictvím kanálu TVTwixx šířil video nazvané „PŘIŠEL MI IPHONE X Z DRAKEMALL?“ (dále též „Video 2“), které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru Drakemall.
- e. z přestupku spáchaného podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 3 písm. j) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 6 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle § 8a odst. 7 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že nejpozději dne 29. 3. 2019 zpracoval (zhotovil) video nazvané „SE TKALI JSME SE SE ZÁHADNÝM MILIONÁŘEM! – Prozradil nám své tajemství“ (dále též „Video 3“), které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru provozovanou pod obchodním názvem 1win v prostředí internetu na elektronických adresách 1winnw.site, 1wdjk.xyz a 1win.pro bez toho, aby k provozování této hazardní hry bylo Ministerstvem financí vydáno základní povolení.
- f. z trvajícího přestupku spáchaného podle ustanovení § 5 a § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. o) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 7 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že ode dne 29. 3. 2019 nejméně do dne 17. 11. 2019 trvale a kontinuálně prostřednictvím kanálu TVTwixx šířil video nazvané „SE TKALI JSME SE SE ZÁHADNÝM MILIONÁŘEM! – Prozradil nám své tajemství“, které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru 1win.
- g. z přestupku spáchaného podle ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 3 písm. j) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 6 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 7 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že nejpozději dne 12. 4. 2019 zpracoval (zhotovil) video nazvané „JE

REÁLNÉ VYHRÁT IPHONE X V GLORYUNBOX? – EXPERIMENT“ (dále též „Video 4“), které je zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru Drakemall a zakázanou reklamou propagující nepovolenou hazardní hru provozovanou pod obchodním názvem Gloryunbox v prostředí internetu na elektronické adrese gloryunbox.com bez toho, aby k provozování této hazardní hry bylo Ministerstvem financí vydáno základní povolení.

- h. z trvajících přestupků spáchaných podle ustanovení § 5 a § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle ustanovení § 8a odst. 1 písm. o) zákona o regulaci reklamy porušením právní povinnosti (zákazu) dané obviněnému ustanovením § 2 odst. 1 písm. f) zákona o regulaci reklamy ve spojení s ustanoveními § 1 odst. 2 a odst. 7 zákona o regulaci reklamy, za který je podle ustanovení § 35, § 45 až § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky možno uložit napomenutí, pokutu podle ustanovení § 8a odst. 5 písm. c) zákona o regulaci reklamy až do výše 5 000 000 Kč a propadnutí věci nebo náhradní hodnoty. Tento přestupek měl žalobce spáchat tím, že ode dne 14. 4. 2019 nejméně do 17. 11. 2019 současnosti (sic) trvale a kontinuálně prostřednictvím kanálu TVTwixx šířil video nazvané „*JE REÁLNÉ VYHRÁT IPHONE X V GLORYUNBOX? – EXPERIMENT*“, které je zakázanou reklamou propagující nepovolené hazardní hry Drakemall a Gloryunbox.
3. Za přestupky byl žalobci v souladu s ustanovením § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky uložen správní trest ve formě napomenutí, kterým byl žalobce výslovně upozorněn na možné důsledky svého protiprávního jednání, které mu hrozí v případě jeho opakování, a to trest uložení pokuty dle § 8a odst. 5 písm. c) a § 8a odst. 7 písm. c) zákona o regulaci reklamy, dle kterého je za předmětný přestupek možné uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.
4. V souladu s § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 6 odst. 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., uložila žalovaná žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 2 500 Kč do 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí na bankovní účet specifikovaný ve výroku III. napadeného rozhodnutí.
5. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná nejprve shrnula svou příslušnost k projednání výše uvedených přestupků, neboť řízení o nich původně probíhalo u Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále též jen „Celní úřad“), avšak následně došlo ke změně legislativy. Ve věci byl veden kompetenční spor rozhodnutý usnesením Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 18. 3. 2025, č. j. Komp 2/2024-45, které určilo příslušnost žalované.
6. Dále žalovaná provedla rozbor činnosti žalobce, vypsala jednotlivé důkazy, z nichž při rozhodování vycházela, a uvedla, jaké skutečnosti byly z jednotlivých důkazů zjištěny. Konstatovala, že v souladu se závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 Af 23/2020-277 zjištěné skutečnosti vyplývající z provedených důkazů a šetření Celního úřadu nade vší pochybnost stanovují, že se žalobce jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil.
7. V rámci právního posouzení věci žalovaná uvedla, že žalobce svým jednáním porušil v osmi případech zákaz reklamy propagující nepovolené hazardní hry, přičemž veřejným zájmem je v této věci ochrana mládeže a dětí navštěvujících platformy pro sdílení videonahrávek a sekundárně také ochrana vlastnického práva a jeho řádného výkonu. Přestože se žalobce uvedených jednání dopustil, je podle žalované podstatné je zasadit do skutečného kontextu. V případě Videu 4 žalobce uvedl, že videa jsou pořizována za účelem sociálního experimentu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

což společně s jeho dalšími znaky, zejména nadsazenými reakcemi aktérů a zřetelným satirickým podtextem komunikace, vytváří spíše dojem zábavného performativního projevu než úmyslného páčání přestupku. Žalovaná uvedla, že „i přesto, že formálně mohou být naplněny znaky přestupku, nelze materiální stránku považovat za dostatečně závažnou z hlediska ohrožení zákonem chráněného zájmu“, a následně odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-78. Ke konci Videu 1 žalobce nadto zmínil, že se jedná o hazardní činnost se značným rizikem prodělečné aktivity, stejně jako u Videu 2, kde přidal i dovětek, že činnost je možné provádět nejlépe od věku 18 let. To žalovaná vyhodnotila jako *sui generis* upozornění o způsobilosti ovlivnit uživatele k jednání vedoucímu k účasti na podobných hrách a ve svém důsledku mitigační opatření, která žalobce učinil a přijal. Znaky přestupku tedy naplněny byly co do formální stránky i materiální stránky, avšak „materiální stránka nebyla naplněna v příslušně dostatečné míře odůvodňující uložení patřičné a přiléhavé sankce“. V případě Videu 3 se žalobce opět zmínil o sociálním experimentu, přičemž celkové pojetí videa rovněž působilo humorným dojmem s výraznými prvky zábavy a satiry. Lze tedy přisvědčit tvrzení žalobce, že šlo primárně o humorně pojaté ztvárnění realizované formou zábavného vystoupení. To sice obsahovalo nadsazené a v určitých ohledech kontroverzní prvky, nicméně „ty se pohybovaly na hranici, nikoli za hranicí zákona o regulaci reklamy a zákona o hazardních hrách“. Nadto video neobsahovalo přímou výzvu k účasti na hazardních hrách a bylo z něj zřejmé, že se jedná o fantaskní scénář, který průměrný divák nemůže vnímat jako jednoznačně motivační k zapojení do hazardního jednání.

8. Při ukládání trestu vzala žalovaná v úvahu několik polehčujících okolností a i přes spáchání osmi přestupků se rozhodla udělit trest ve formě napomenutí. Tento trest dle jejího názoru odpovídá okolnostem spáchání a závažnosti přestupků a je v daném případě postačující formou, která naplňuje jak preventivní, tak represivní účel správního trestání. Žalovaná ho považuje za přiléhavý i s ohledem na to, že původní pokuta ve výši 850 000 Kč uložená celním úřadem se žalobci jevila jako likvidační, přičemž i soud v řízení vedeném pod sp. zn. 15 Af 23/2020 došel k závěru, že při uložení takové pokuty je třeba aktivně zkoumat osobní a majetkové poměry žalobce, což celní úřad neučinil. Žalovaná zaslala obecnému zmocněnci žalobce výzvu ohledně osobních a majetkových poměrů žalobce, zmocněnec se však vyjádřil v tom smyslu, že žalobce je v hmotné až existenční nouzi a strádá.
9. Jelikož řízení o přestupcích vyvolal žalobce porušením svých právních povinností, uložila mu žalovaná povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení v paušální částce 2 500 Kč.

III. Obsah žaloby

10. Žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že byl potrestán, ač jeho odpovědnost za přestupek zanikla. Promlčecí doba dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky činí 3 roky, přičemž naposledy byla přerušena vydáním rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 3. 2020 č. j. 4211-12/2020-510000-12, jímž byl žalobce uznán vinným. Za standardních okolností by tedy bylo možné přestupek projednat nejpozději do 13. 3. 2023. V dané věci však bylo vedeno řízení o žalobě a o dobu, po kterou bylo toto soudní řízení vedeno, se promlčecí doba stavěla. Konkrétně se jednalo o řízení u Městského soudu v Praze vedené pod sp. zn. 15 Af 23/2020. To bylo zahájeno dne 22. 7. 2020 a pravomocně bylo skončeno dne 14. 2. 2023. Celkem tedy bylo vedeno po dobu 2 let, 6 měsíců a 23 dnů, resp. 937 dnů. Proto odpovědnost za přestupek nezanikla dne 13. 3. 2023, ale o 937 dnů později, tedy 5. 10. 2025. Napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 5. 12. 2025, tak bylo doručeno po zániku odpovědnosti za přestupek, což jej činí nezákonným.

11. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že byla nesprávně stanovena výše nákladů řízení. Nyní sice vyhláška č. 520/2005 Sb., stanoví jejich výši na 2 500 Kč, dle jejího znění účinného do 30. 6. 2024 však tato výše činila pouze 1 000 Kč. Dle přechodného ustanovení vyhlášky č. 145/2024 Sb., kterou došlo ke zvýšení paušální částky, však je jasné uvedeno, že náklady řízení zahájených a pravomocně neskončených přede dnem její účinnosti se stanoví podle dosavadních předpisů. Jelikož řízení o přestupcích bylo zahájeno ještě v době, kdy paušální částka náhrady činila 1 000 Kč, měla být žalobci uložena právě tato částka.
12. Ve třetím žalobním bodu žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byl uznán vinným ze spáchání přestupků, přestože žalovaná připustila, že jeho jednání nemá materiální aspekt. Pokud žalovaná uvedla, že i přes naplnění formálních znaků přestupku „nelze materiální stránku považovat za dostatečně závažnou z hlediska ohrožení zákonem chráněného zájmu“, nebylo vytýkané jednání přestupkem, a postih žalobce tak byl vyloučen. Dále pak žalovaná uvedla, že sice došlo k naplnění znaků přestupku i co do materiální stránky, na druhé straně ale tvrdí, že „materiální stránka nebyla naplněna v dostatečné míře odůvodňující uložení patřičné a přiléhavé sankce“. Materiální stránka přestupku se však nevztahuje k sankci, ale k jednání samotnému. Pokud tedy materiální stránka nebyla naplněna v dostatečné míře odůvodňující uložení „patřičné a přiléhavé sankce“, pak nebyla naplněna, a postih žalobce tak je vyloučen. Napadené rozhodnutí je tak buď nezákonné, nebo nepřezkoumatelné, neboť úvaha žalované je nesrozumitelná a otázka materiálního znaku přestupku nebyla přezkoumatelně odůvodněna.

IV. Vyjádření žalované, replika žalobce a duplika žalované

13. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že pokud jde o promlčení, promlčecí doba se dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným. K vydání napadeného rozhodnutí došlo dne 2. 9. 2025, tedy ještě před uplynutím promlčecí doby. Odkázala přitom mimo jiné na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2023, č. j. 8 As 185/2022-26, dle kterého se za vydání rozhodnutí považuje předání stejnopisu písemného vyhotovení k doručení i tehdy, pokud správní orgán nedoručuje v souladu s § 19 správního řádu. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno (předáno k doručení) dne 8. 9. 2025, kdy bylo i evidováno jako doručené obviněnému prostřednictvím Vězeňské služby ČR ve věznici v Plzni. K promlčení tak dojít nemohlo.
14. Pokud jde o výši paušální částky nákladů řízení, je žalovaná toho názoru, že při stanovení výše nákladů řízení je rozhodná právní úprava účinná v době vydání rozhodnutí. Jde o procesní institut a nikoliv o hmotněprávní nárok účastníka, a použití aktuální částky proto není nepřípustnou retroaktivitou ani zásahem do nabytých práv žalobce. Dále žalovaná upozornila na to, že řízení bylo přerušeno vlivem podání kompetenční žaloby k vyjasnění mantinelů práva a příslušnosti dle zákona o regulaci reklamy. Výše nákladů tak byla určena správně a v souladu s podzákonným předpisem.
15. Co se týče materiální stránky přestupků, žalovaná zdůraznila, že existence přestupku a přiměřenost uložené sankce představují samostatné právní otázky, které je nutno důsledně odlišovat. V projednávané věci žalovaná dospěla k závěru, že jednání žalobce naplnilo všechny znaky přestupku včetně znaku materiálního, kdy neidentifikovala žádné výjimečné skutečnosti, které by společenskou škodlivost jeho jednání zcela vylučovaly. Materiální stránka přestupku je i dle judikatury NSS škálou, nikoli binární kategorií, a společenská škodlivost tak může nabývat různé intenzity, která je následně rozhodující pro volbu správního trestu. Uložením napomenutí tak žalovaná nevyjadřovala pochybnost o existenci

přestupku či naplnění jeho materiální stránky; reflektovala pouze všechny relevantní polehčující okolnosti případu a zvolila nejmírnější zákonem předvídaný druh trestu. Samotná skutečnost, že správní orgán uloží mírnou sankci, ještě neznamená, že materiální znak přestupku nebyl naplněn. Žalovaná nikdy netvrdila, že materiální stránka přestupku chybí, nýbrž výslovně vyhodnotila, že její nižší intenzita odůvodňuje uložení nejmírnější sankce (nikoli zánik odpovědnosti za přestupek). K tomu žalovaná dodala, že se nemůže odchýlit od závazného právního názoru soudu vysloveného v řízení sp. zn. 15 Af 23/2020, kde bylo dovozeno, že žalobce vytýkané skutky spáchal způsobem uvedeným v rozhodnutí celní správy, přičemž je jednoznačné, že ve videích propagoval nepovolené hazardní hry způsobem, z něhož je zřejmá podpora těchto her, a tedy následně i podpora podnikatelské činnosti jejich provozovatelů. V intencích procesního postupu vymezeného soudem byla žalovaná povinna postupovat.

16. Žalobce v replice z valné většiny zopakoval svou žalobní argumentaci, nad jejíž rámec uvedl, že z doručky věznice není patrné, že by do její datové schránky bylo napadené rozhodnutí doručováno žalovanou s žádostí o jeho doručení žalobci. Jeví se tak, že žalovaná pouze dala toto rozhodnutí na vědomí věznici, v níž žalobce pobýval. Žalobci bylo napadené rozhodnutí odesláno až dne 3. 12. 2025, odpovědnost za přestupky však zanikla již uplynutím dne 5. 10. 2025. Ohledně výše nákladů řízení žalobce poznamenal, že argumentace žalované obchází smysl přechodného ustanovení a činí jej bezobsažným. K posouzení materiální stránky přestupku žalobce uvedl, že nepochybně, že žalovaná vychází ze závazného právního názoru soudu, to ji však nezabavuje povinnosti vydat rozhodnutí, které je vnitřně konzistentní, srozumitelné a řádně odůvodněné, a nikoli takové, jehož klíčové právní závěry si navzájem odporují.
17. Žalovaná v duplice uvedla, že věznice, která je uvedena v doručence napadeného rozhodnutí, nebyla adresátem, ale zprostředkovatelem doručení, neboť osobě ve výkonu trestu se doručuje prostřednictvím příslušné věznice. Jméno i korespondenční adresa žalobce přitom byly v napadeném rozhodnutí jasně uvedeny. Dále žalovaná zopakovala svou argumentaci obsaženou již ve vyjádření k žalobě.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, soud přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
19. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
20. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
21. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.
22. Podle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

23. Podle § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky se promlčecí doba přerušuje vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením.
24. Podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
25. Podle § 95 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou.
26. Podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění účinném do 30. 6. 2014, paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
27. Podle čl. I bodu 2 vyhlášky č. 145/2024 Sb., se vyhláška č. 520/2005 Sb., mění tak, že v § 6 odst. 1 se částka „1 000 Kč“ nahrazuje částkou „2 500 Kč“.
28. Podle čl. II vyhlášky č. 145/2024 Sb., náklady řízení zahájených a pravomocně neskončených přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky se stanoví podle dosavadních právních předpisů.
29. Podle čl. III vyhlášky č. 145/2024 Sb., tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. července 2024.
30. Podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:".
31. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.
32. Podle § 78 odst. 1 věty první s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.
33. Soud o věci uvažil takto:
34. Pokud jde o první žalobní bod, ten se týkal otázky, zda odpovědnost žalobce za přestupky zanikla z důvodu promlčení či nikoli. Ze správního spisu soud k této námitce zjistil následující rozhodné skutečnosti:
35. Z doručky napadeného rozhodnutí zaslaného prostřednictvím datové schránky vyplývá, že datová zpráva byla dne 8. 9. 2025 žalovanou vypravena s předmětem „Sonnleitner napomenutí“, a byla určena adresátu Plzeň - věznice (Vězeňská služba České republiky). U položky „K rukám:“ bylo uvedeno „Nezadáno“, u položky „Do vlastních rukou:“ pak bylo uvedeno: „Ne“. K doručení adresátovi došlo téhož dne - v doručence je uvedeno, že se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů.
36. Z doručky vztahující se k odpovědi žalované ze dne 1. 12. 2025 na dotaz žalobce, k němuž bylo přiloženo i napadené rozhodnutí, vyplývá, že tato datová zpráva byla žalovanou vypravena prostřednictvím datové schránky dne 3. 12. 2025 s předmětem „Odpověď p. Sonnleitner“, a to adresátu Daniel Sonnleitner - podnikající fyzická osoba. K doručení došlo

dne 8. 12. 2025, kdy v doručence je uvedeno, že se do datové schránky přihlásila oprávněná osoba ve smyslu § 8 odst. 1 až 4 zákona č. 300/2008 Sb.

37. S ohledem na datum vydání prvního rozhodnutí celního úřadu, jímž byl žalobce shledán vinným (13. 3. 2020), po vyloučení doby 937 dnů, kdy bylo u Městského soudu v Praze vedeno řízení pod sp. zn. 15 Af 23/2020, byl posledním dnem, kdy bylo možné shledat žalobce vinným ze spáchání přestupků v předmětném řízení, den 5. 10. 2025.
38. Mezi účastníky není sporným, že v době doručování napadeného rozhodnutí se žalobce nacházel ve věznici v Plzni. Jelikož v důsledku toho byla datová schránka žalobce nepřístupná, bylo podle § 19 a násl. správního řádu na žalované, aby napadené rozhodnutí doručila do vlastních rukou žalobce prostřednictvím věznice, v níž se tehdy nacházel. Žalovaná nicméně napadené rozhodnutí zaslala datovou schránkou přímo věznici bez dalšího a pouze v předmětu zprávy uvedla: „Sonnleitner_napomenutí“. Ze správního spisu však nevyplývá, že by datová zpráva obsahovala žádost žalované, aby prostřednictvím vězeňské služby byla připojená písemnost doručena do vlastních rukou žalobce, a ze spisu rovněž není patrné, že by žalovaná obdržela od vězeňské služby potvrzení, že se tak stalo. Pokud tedy žalovaná uvádí, že z doručení vyplývá, že dne 8. 9. 2025 bylo napadené rozhodnutí evidováno jako doručené obviněnému prostřednictvím vězeňské služby, nelze s tímto závěrem souhlasit. Z doručení vyplývá pouze to, že se do datové schránky věznice přihlásila dne 8. 9. 2025 oprávněná osoba pro příjem datových zpráv adresovaných věznici, jinými slovy některý z jejích pověřených zaměstnanců, z čehož ale nelze dovozovat, že by vězeňská služba realizovala (neexistující) žádost žalované o doručení napadeného usnesení žalobci a následně potvrdila, že k němu došlo. Žalovanou zvolený způsob doručení napadeného rozhodnutí žalobci tak nebyl v souladu se zákonem, a proto nelze dovodit, že by v jeho důsledku bylo napadené rozhodnutí skutečně doručeno žalobci v materiálním smyslu (tedy že by se mu fakticky dostalo do rukou a měl možnost se s ním seznámit). Za první skutečně doložené datum doručení napadeného rozhodnutí je nutno považovat den 8. 12. 2025, kdy toto rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobce poté, co již opustil věznici.
39. Zákon o odpovědnosti za přestupky však v § 32 odst. 2 písm. b) neváže okamžik přerušení promlčecí doby na okamžik *doručení* rozhodnutí, ale na jeho *vydání*. Vydáním rozhodnutí se v souladu s § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu. Otázkou, zda lze za takový okamžik (rozhodný následně i pro přerušení promlčecí doby) považovat i předání k doručení, které není v souladu s § 19 správního řádu, se již podrobně zabýval NSS v rozsudku ze dne 8. 9. 2023, č. j. 8 As 185/2022-26. V něm ke smyslu § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu uvedl, že: „Pro výklad shora citovaných ustanovení je dále podstatné, že ve správním řízení je třeba z hlediska právní úpravy a konstrukce zvolené zákonodárcem důsledně rozlišovat mezi vyhotovením správního rozhodnutí, jeho vydáním a oznámením (k němuž dochází zejména jeho doručením). Jak již bylo výše uvedeno, pro přerušení promlčecí doby je určující právě „vydání rozhodnutí“. Určení okamžiku vydání rozhodnutí je významné z mnoha důvodů (viz např. § 36 odst. 1 správního řádu, podle něhož nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí). Jak přilehavě poukázal stěžovatel, určení okamžiku vydání rozhodnutí je zcela zásadní i z toho důvodu, že takové rozhodnutí již má účinky vně správního orgánu a ten je jím dále zásadně vázán (rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82). Z vyjádření žalobce ke kasační stížnosti by se mohlo jevit, že nedoručí-li správní orgán své rozhodnutí řádně podle § 19 správního řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

znovu vydává a doručuje jiné (nové) rozhodnutí, které se může od dříve doručovaného lišit. Takovou konstrukci je však třeba jednoznačně odmítnout. Pochybí-li totiž správní orgán při doručování, doručuje zcela nepochybně při dalším pokusu o řádné doručení totéž správní rozhodnutí.“ NSS dále uvedl, že: „Jak již bylo výše naznačeno, význam posuzovaného odkazu na § 19 je třeba vnímat též v souvislosti se smyslem samotného odlišení „vydání rozhodnutí“ od jeho „vyhotovení“ a „oznámení“. Kasační soud již shora vysvětlil, že „vydaným rozhodnutím“, které bylo předáno k doručení (tedy opustilo vnitřní sféru správního orgánu) je správní orgán, který jej vydal, již vázán. Účel daného odkazu na § 19 správní řádu je pak nepochybně třeba vnímat právě i z tohoto pohledu. Zamezuje totiž možné nežádoucí praxi, která by umožnila správním orgánům „předávat“ vyhotovená rozhodnutí k doručení toliko v rámci svých vnitřních postupů, což by mohlo skutečné odeslání rozhodnutí (vně správního orgánu) prodlužovat a pro účastníky takový postup činit nepředvídatelným a pro nadřízené orgány obtížněji kontrolovatelným. Požadavek zákona na předání písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19 správního řádu má tedy nepochybně za cíl odstranit i tyto možné praktické problémy a zajistit, že vydané rozhodnutí již skutečně vnitřní sféru správního orgánu opustilo.“ Závěr, že i vypravení rozhodnutí k doručování, které nebylo v souladu s § 19 správního řádu, je třeba vnímat jako okamžik přerušující promlčecí lhůtu, pak NSS dovodil v bodě 19 citovaného rozsudku: „(V)ýklad, k němuž se v projednávané věci krajský soud přiklonil, nejenže nerespektuje shora nastíněnou systematiku právní úpravy a její účel, ale vedl by i ke zcela absurdním (nežádoucím) důsledkům. Setrvalá judikatura správních soudů totiž dovozuje (např. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2010, čj. 1 As 90/2010-95), že nepostupoval-li správní orgán dle § 19 správního řádu (typicky například právě nedoručil rozhodnutí přednostně prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb), jde o procesní pochybení, které však nebude mít vždy vliv ani na platnost doručení, a to především tehdy, byla-li písemnost doručena jinak. Pokud by tedy ve světle výše uvedeného nyní kasační soud měl akceptovat výklad krajského soudu, podle něhož doručování způsobem neaprobovaným v § 19 správního řádu nezpůsobuje „vydání“ rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu, popřel by tím uvedenou judikaturu a připustil absurdní situaci, kdy doručování rozhodnutí způsobem nerespektujícím požadavek § 19 správního řádu sice nebude mít vliv na platnost doručení (a kupříkladu na něj navazující běh lhůt pro podání opravného prostředku), nicméně by stále z hlediska správního řádu nebylo vydáno.“ (podtržení přidáno)

40. Z výše nastíněných závěrů NSS plyne, že pokus o doručení rozhodnutí správního orgánu je třeba vnímat komplexně. Smyslem § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je primárně to, aby rozhodnutí opustilo vnitřní sféru správního orgánu a ten jím byl od té doby vázán, a to bez ohledu na případné vady v rámci samotného doručování. Pokus o doručení napadeného rozhodnutí učiněný žalovanou, která si dle správního spisu po zjištění, že žalobce se v daný okamžik nachází ve vazbě, zjistila od Vězeňské služby ČR, v jaké věznici je, a následně napadené rozhodnutí zaslala do datové schránky této věznice, přičemž to, že se jedná o zásilku pro žalobce, dala najevo toliko uvedením jeho příjmení v kolonce předmětu, je dle náhledu soudu právě takovým případem. Žalovaná si správně opatřila informaci, kde se aktuálně žalobce nacházel a na tuto adresu se mu pokusila rozhodnutí doručit, tzn. rozhodnutí vypravila ze své vnitřní sféry a byla jeho zněním dále vázána. V procesu doručování se však dopustila pochybení, které mělo za následek, že ze správního spisu neplyne, že by se napadené rozhodnutí při tomto pokusu o doručení dostalo do vlastních rukou žalobce (s ohledem na adresáta písemnosti nelze ani zvažovat doručení fikcí). K řádnému doručení napadeného rozhodnutí žalobci došlo až poté, co mu žalovaná toto rozhodnutí doručila do jeho vlastní datové schránky dne 8. 12. 2025. Za vydání rozhodnutí

je však nutno považovat již první, neúspěšný pokus o doručení napadeného rozhodnutí žalobci do věznice dne 8. 9. 2025. K němu došlo ještě před zánikem žalobcovy odpovědnosti za přestupky, která by v důsledku marného uplynutí promlčecí doby nastala dne 6. 10. 2025.

41. První žalobní bod tedy nebyl shledán důvodným; z tohoto hlediska by napadené rozhodnutí obstálo.
42. Ve druhém žalobním bodu však soud musel dát žalobci za pravdu. Řízení v dané věci bylo zahájeno před celním úřadem již v roce 2019, tedy v době, kdy § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., stanovil paušální náhradu nákladů ve výši 1 000 Kč. S účinností od 1. 7. 2024 sice došlo k navýšení této částky na 2 500 Kč, současně však novelizační vyhláška č. 145/2024 Sb., v rámci svého přechodného ustanovení jednoznačně stanovila, že náklady řízení zahájených a pravomocně neskončených přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky se stanoví podle dosavadních právních předpisů. Soud neshledal žádný důvod, proč by toto přechodné ustanovení nemělo být v nyní projednávané věci aplikováno. Polemiku žalované o tom, zda se jedná o hmotně či procesněprávní institut a zda lze její postup považovat za nepřipustnou retroaktivitu či nikoli, soud považuje za nadbytečnou argumentaci, neboť existuje konkrétní přechodné ustanovení, které zcela jasně uvádí, jak má být v případě řízení zahájeného a neskončeného přede dnem 1. 7. 2024 postupováno. Irelevantní je i žalovanou zdůrazňovaná skutečnost, že mezi celním úřadem a ní probíhal kompetenční spor ohledně pravomoci k projednání přestupků, který byl vyřešen až rozhodnutím NSS ze dne 18. 3. 2025, a v mezidobí bylo řízení přerušeno. Postoupení věci ani přerušování řízení nemělo za následek, že by bylo zahájeno nové přestupkové řízení – po vyjasnění otázky pravomoci žalované k vedení řízení bylo pokračováno v řízení zahájeném již v roce 2019. Pokud tedy žalovaná ve výroku III. napadeného rozhodnutí uložila žalobci povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 2 500 Kč, postupovala v rozporu § 95 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s prováděcí vyhláškou, podle níž paušální částka pro dané řízení činila toliko 1 000 Kč.
43. Soud shledal důvodnými i námitky uplatněné v rámci třetího žalobního bodu, jimiž byl napaden způsob, jakým se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala s otázkou naplnění materiálního znaku jednotlivých přestupků.
44. Ustanovení § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky jasně stanoví, že přestupek musí být jednáním společensky škodlivým. Jedná se o tzv. materiální znak přestupku. Jestliže v konkrétním jednání, přestože naplňuje zákonem stanovené formální znaky, nelze shledávat společenskou škodlivost, o přestupek se jednat nemůže (viz též žalovanou citovaný rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-78), a tedy za něj ani nelze uložit jakýkoliv správní trest.
45. V posuzované věci žalovaná shledala žalobce vinným ze spáchání celkem osmi přestupků, jichž se měl dopustit v souvislosti s vytvořením a zveřejněním čtyř videí. V této souvislosti soud podotýká, že přestupek uvedený ve výroku I. napadeného rozhodnutí pod písmenem a. je dle obsahu zcela shodný s přestupkem uvedeným pod písmenem c., neboť oba se týkají zhotovení videa „PŘIŠEL MI IPHONE X Z DRAKEMALL?“ dne 21. 6. 2018. Z obsahu správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí je nicméně patrné, že se jedná pouze o zřejmou nesprávnost, kdy u písmene a. mělo být uvedeno stejné video jako u navazujícího písmene b., tedy „VYHRÁL JSEM IPHONE X! (NO CLICBAIT)“ ze dne 28. 4. 2018. Tuto zřejmou nesprávnost by však bylo možné odstranit vydáním opravného rozhodnutí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

smyslu § 70 správního řádu, a nejednalo by se tedy o důvod, pro který by bylo nutné příslušný výrok rušit (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012-72).

46. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí však soud dospěl k závěru, že části jeho odůvodnění věnované právnímu posouzení jednání žalobce (str. 62 - 67) se žalovaná dopustila celé řady vzájemně rozporných vyjádření, jež mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Odborná literatura uvádí, že: *„Rozhodnutí může být nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost i tehdy, není-li nesrozumitelností zatížen samotný výrok (tedy nejsou pochybnosti, o čem a jak správní orgán rozhodl), ale odůvodnění rozhodnutí. Takový případ nastane tehdy, je-li rozhodnutí stíženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí (rozsudek NSS 7 A 547/2002-24). Tento následek může mít i vnitřní rozpornost odůvodnění rozhodnutí, nejsou-li v důsledku toho z odůvodnění rozhodnutí seznatelné skutečné důvody výroku rozhodnutí.“* (§ 76. In: KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-4-20]. ASPI_ID KO150_2002CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)
47. Žalovaná nejprve souhrnně uvedla, že žalobce se přestupků dopustil a že veřejným zájmem je v této věci ochrana mládeže a dětí navštěvujících platformy pro sdílení videonahrávek a sekundárně také ochrana vlastnického práva a jeho řádného výkonu. Následně se začala věnovat posouzení jednotlivých videí.
48. U Videu 4 došla k závěru, že se jednalo spíše o sociální experiment, a uvedla, že přestože mohou být formálně naplněny znaky přestupku, nelze materiální stránku věci považovat za dostatečně závažnou z hlediska ohrožení zákonem chráněného zájmu, načež odkázala na již uváděný judikát č. j. 5 As 104/2008-78. V něm zvýraznila pasáže, že: *„nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby“*, a: *„Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek.“* Ve svém souhrnu je možné posouzení Videu 4 žalovanou vyložit tak, že přestože v jednání žalobce s tímto videem souvisejícím byly shledány všechny formální znaky přestupku, ohrožení zákonem chráněného zájmu nelze vzhledem k charakteru videa považovat za *dostatečně* závažné. To by ale znamenalo, že vytvoření a šíření tohoto videa s ohledem na nedostatečnou společenskou škodlivost přestupkem vůbec nebylo. Přes toto posouzení byl žalobce shledán i v tomto rozsahu, tedy v rozsahu skutků uvedených pod písmeny g. a h. výroku I. napadeného rozhodnutí, vinným.
49. U Videu 1 a Videu 2 byla žalovanou vyzdvížena varování o hazardním charakteru propagované činnosti, kterých se potenciálním divákům dostalo, což bylo hodnoceno jako mitigační opatření ze strany žalobce. Dále žalovaná uvedla, že se žalobce prostřednictvím předmětného videoobsahu přestupku dopustil, kdy znaky přestupku byly naplněny co do formální i materiální stránky, věta však pokračuje tak, že *„materiální stránka nebyla naplněna v příslušně dostatečné míře odůvodňující uložení patřičné a příléhavé sankce“*. Na tomto místě soud podotýká, že uložení patřičné a příléhavé sankce za spáchaný přestupek s přihlédnutím ke všem hlediskům uvedeným v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky je obecně smyslem každého řízení o přestupku, přičemž sankcí je nutno rozumět i napomenutí ve smyslu § 45 tohoto zákona, které bylo žalobci uloženo. Měla-li žalovaná za to, že společenská škodlivost jednání žalobce byla v případě Videu 1 a Videu 2 natolik nízká, že neumožňovala uložení žádné sankce, která by byla *„patřičná a příléhavá“*, měla k dispozici možnost upuštění od uložení správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 zákona o odpovědnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

za přestupky. Pokud však k uložení sankce přistoupila (a tato sankce zjevně byla uložena za všechny přestupky specifikované ve výroku I. napadeného rozhodnutí, tedy včetně jednání souvisejících s Videem 1 a Videem 2), je nepřijatelné, aby byl tento postup v odůvodnění rozhodnutí zpochybněn konstatováním, že v případě těchto skutků byla míra společenské škodlivosti žalobcova jednání natolik nízká, že neodůvodňovala uložení patřičné a přiléhavé sankce.

50. Při posouzení Video 3 žalovaná dokonce konstatovala, že toto video obsahovalo sice nadsazené a v určitých ohledech kontroverzní prvky, nicméně ty se pohybovaly na hranici, nikoli za hranicí zákona o regulaci reklamy a zákona o hazardních hrách. Nadto předmětné video dle žalované neobsahovalo přímou výzvu k účasti na hazardních hrách; bylo z něj zřejmé, že se jedná o fantaskní scénář, který průměrný divák nemůže vnímat jako jednoznačně motivační k zapojení do hazardního jednání. Zde soud podotýká, že zákon o odpovědnost za přestupky v § 5 stanoví, že přestupkem může být pouze jednání protiprávní (tedy jednání, které je v rozporu s právním řádem). Pokud žalovaná uvádí, že Video 3 se dostalo pouze na hranici, nikoli však za hranici zákonů, znamená to, že k porušení těchto zákonů nedošlo, a v takovém případě nemohlo dojít ani k přestupkům uváděným ve výroku I. napadeného rozhodnutí pod písm. e. a f. I tento závěr tak představuje rozpor jak s úvodní částí odůvodnění, tak i s výrokem, kterým byl žalobce shledán vinným.
51. Žalovaná se ve vyjádření k žalobě hájila tím, že v jednání žalobce byly shledány všechny znaky přestupku včetně znaku materiálního, kdy toto jednání bylo způsobilé zasáhnout chráněný veřejný zájem způsobem, který zákonodárce považuje za nežádoucí a sankcionovatelný. Nižší intenzitou materiální stránky takového jednání žalovaná pouze odůvodňovala uložení nejmírnější možné sankce v podobě napomenutí. Dle názoru soudu však výše uvedené pasáže tímto způsobem vyložit nelze a žalobce oprávněně poukazuje na jejich vnitřní rozpornost a nepřezkoumatelnost, neboť není zřejmé, zda žalovaná považovala materiální znak přestupku u každého z jednání žalobce za naplněný či nikoliv.
52. Jak uvádí odborná literatura, *„(o)důvodnění musí být srozumitelné a přesvědčivé jak pro účastníky správního řízení, tak pro ostatní orgány i ostatní osoby (veřejnost). Musí z něj být patrná logická návaznost myšlenkových pochodů správního orgánu. Funkcí odůvodnění je sdělit a vysvětlit účastníkům řízení důvody rozhodnutí a nadřízenému orgánu v případném řízení o oprávněm prostředku (eventuálně také soudu ve správním soudnictví, či soudu rozhodujícím dle části páté občanského soudního řádu) umožnit myšlenkově rekonstruovat postup správního orgánu, jeho právní i skutkové úvahy a hodnocení.“* Konkrétně k odůvodnění rozhodnutí o přestupku je namístě citovat následující pasáž: *„Požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí je Nejvyšším správním soudem zdůrazňován v rozhodnutích o přestupcích, neboť principiálně jde o rozhodování o vině a trestu. Ve výroku o sankci pak správní orgán obvykle aplikuje správní uvážení, což je další aspekt, který odůvodňuje vyšší standard preciznosti odůvodnění rozhodnutí. Požadavky na odůvodnění výroku o vině nepřímo vyplývají z § 93 přestupkového zákona, který vyjmenovává zvláštní náležitosti výroku o vině za přestupek. Je jasné, že všechny skutečnosti zahrnuté do výroku musí být v rozhodnutí odůvodněny. Z § 5 přestupkového zákona lze dovodit povinnost správního orgánu zabývat se (a odůvodnit) také společenskou škodlivost (k tomu blíže Potěšil, 2016).“* (viz § 68. In: KOPECKÝ, M., STAŠA, J., BALOUNOVÁ, J., MALAST, J., POUPEROVÁ, O., KOPECKÝ, P., ADAMUSOVÁ, Z. *Správní řád: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2026-4-20]. ASPI_ID KO500_p22004CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

53. Lze shrnout, že žalovaná výrokem I. napadeného rozhodnutí shledala žalobce vinným ze spáchání přestupků spatřovaných v celkem osmi jeho jednáních, za které mu bylo uloženo napomenutí coby správní trest. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná na jednu stranu konstatovala, které zákonem chráněné zájmy byly jednáním žalobce porušeny nebo ohroženy, nicméně následně při rozboru jednotlivých videí a s nimi spojených přestupků tyto své závěry zpochybnila. Postupně totiž uvedla, že jednání popsána ve výroku I. napadeného rozhodnutí pod písm. a. - d. jsou sice přestupky, neboť naplňují jak formální, tak materiální znaky, míra jejich společenské škodlivosti však neodůvodňuje uložení patřičné a přiléhavé sankce za ně. Ostatní žalobci vytýkaná jednání dle vyznění odůvodnění zákonnou definici přestupků ani nesplňují vzhledem k absenci jejich protiprávnosti (písm. e., f.) či absenci společenské škodlivosti (písm. g., h.). Takto koncipované rozhodnutí je rozporné nejen v rámci odůvodnění samotného, tak je zde i rozpor jeho odůvodnění s výroky I. a II., což rozhodnutí jako celek činí nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, neboť napadené rozhodnutí je z výše popsaných důvodů ve výroku III. nezákonné a ve zbývající části nepřezkoumatelné pro jeho nesrozumitelnost, a proto jej bez jednání prvním výrokem rozsudku podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud v tomto rozsudku vyslovil, bude v dalším řízení žalovaná vázána (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) Bude na žalované, aby se v dalším řízení vyvarovala zjevné nesprávnosti vytčené v bodu 45 odůvodnění tohoto rozsudku, a aby v odůvodnění nového rozhodnutí srozumitelným způsobem vyjádřila, zda v případě každého z jednání, která jsou předmětem tohoto správního řízení, shledává naplnění všech znaků přestupku uvedených v § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy i materiálního znaku společenské škodlivosti, a v závislosti na tom následně posoudila, zda se o přestupky jedná či nikoli. Pakliže žalovaná dojde k závěru, že některá či popřípadě všechna tato jednání jsou přestupkem, uloží za ně odpovídající, tj. patřičný a přiléhavý správní trest při respektování kritérií uvedených v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Vzhledem k dosavadní značné délce řízení přitom žalovaná nezapomene zvážit také to, zda minimálně u některých z jednání, jež jsou předmětem řízení, již nedošlo k zániku odpovědnosti žalobce za přestupek dle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Bude-li žalovaná ukládat žalobci povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou, učiní tak v souladu s přechodným ustanovením vyhlášky č. 145/2024 Sb.
55. Pokud by žalovaná došla v dalším řízení k závěru, že je na místě uložit žalobci pokutu, neměla by opomenout skutečnost, že již v rozsudku ze dne 18. 1. 2023, č. j. 15 Af 23/2020-277 byl správnímu orgánu soudem uložen závazný pokyn, jakým způsobem má postupovat při zkoumání majetkových poměrů žalobce. Konkrétně soud uvedl, že: „*V dalším řízení správní orgán zejména žalobci zašle výzvu ke zjištění jeho osobních a majetkových poměrů. V případě, že by žalobce této výzvě nevyhověl dostatečným způsobem, přistoupí správní orgán ke zjištění osobních a majetkových poměrů žalobce zejména z dostupných rejstříků, evidencí a dalších správnímu orgánu dostupných důkazních prostředků, přičemž vždy důkladně zváží jejich důkazní sílu a jejich věrohodnost.*“ Ze správního spisu je patrné, že žalovaná sice žalobci výzvu ke zjištění jeho majetkových a osobních poměrů zaslala, na tuto výzvu jí však zmocněnec žalobce odpověděl, že žalobce byl vzat do vazby, a že zmocněnec se s ohledem na omezení plné moci není schopen dostat k potřebným listinným důkazům. Zmocněnec dále konstatoval, že podle něj je majetková situace žalobce nuzná, neboť mu subjektivně přijde,

že výrazně zhubnul, z čehož dovozuje, že je postižen nedostatkem finančních prostředků. Žalobcův zmocněnec poté informoval žalovanou, že obviněný by jistě využil možnosti doložit své majetkové poměry, a navrhl, aby žalovaná vyzvala k doložení majetkových poměrů přímo žalobce. Žalovaná však v návaznosti na toto sdělení již žádný další úkon směřující ke zjištění majetkové situace žalobce neučinila a v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedla, že dospěla k závěru, že „účinným nástrojem správního trestu je napomenutí dle ustanovení § 45 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to z důvodu neurčitého výsledku v případě uložení pokuty za přestupek. Obviněný tak uvedl, že se nachází v obtížné majetkové a osobní situaci, a případné potrestání uložením pokuty 850 000 Kč by nepřineslo požadovaný represivně-preventivní účinek v rámci správního trestání.“ Kromě ničím nepodloženého vyjádření bývalého zmocněnce žalobce však ve správním spise chybí jakýkoliv podklad, jenž by závěr žalované o obtížné majetkové situaci žalobce dokládal.

56. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci z procesního hlediska úspěch, a proto mu soud přiznal právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených a) zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, b) náklady za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, replika), tedy celkem 13 860 Kč, c) třemi režijními paušály po 450 Kč podle § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, d) částkou 3 195 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty po zaokrouhlení na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 daňového řádu), kterou je advokátka žalobce povinna z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 21 405 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.